

navadno vreme v kakem kraju. Po toplih in merzlih krajih imajo gorke in merzle dneve, pa tam je več toplih dni, kakor tukaj, in vreme je rastlinam vgodnejše.

J. Pa vendar tudi po gorah žito raste, kakor pri nas.

O. Tukaj pa je treba razločiti. Po goratih deželah je obnebje v globinah drugače, kakor po senčnatih okrajih. V Čemšeniku, postavam, je veliko višjeje, kakor na Šmarni gori, pa vendar tam gori še marelice rastejo, ker imajo tamkej celi dan solnce. Na Vranskem je vse drugačno, kakor v gornji savinski dolini, ker uni kraj je bolj proti solncu, ta pa je bolj v senci. Spod visokih planin, ktere pokriva večni led, rastejo naj lepši kostanji in orehi; še celó terta rodi. Višjeje so hrastovi in bukovi gojzdi in lepi pašniki. Višjeje raste smreka in jelka. Tudi to počasijenja, in drevje, kolikor ga je še, vse je pritlikasto. Nekoliko višjeje drevje več ne raste, vendar se nahajajo razni mahovi, in planinske cvetice rastejo tik večnega snega.

(Dalje prih.)

Spodbudna pisma.

„Kteri so jih veliko v žednosti
podučili, se bojo svetili kakor
zvezde na nebu vse večne čase.“
Dan. 12.

IV. Pismo.

Preljubi moj!

Danes se hočeva nekoliko pomeniti o prelepem, toda teškem učiteljskem stanu. Preljubi! Po božji neskončni dobroti in previdnosti sva tudi mi dva v učiteljski stan poklicana. — Sam Bog je prva človeka podučeval. Potem je Bog podučeval človeštvo po očakih in prerokih. Nazadnje pa je poslal še celó svojega Sina na svet, da bi ljudi podučeval. Ta je zopet svoje učence in aposteljne po vsem svetu poslal ljudi učiti. Glej, kako imeniten je učiteljski stan! Tudi nam učiteljem je naloga, da podučujemo. Večno gorjé mu, kdor to naloženo nalogo leno opravlja! — Učiteljski stan je pa tudi težaven in siten; to si že morda večkrat slišal. Latinski pregovor pravi: „Quem dii odere, paedagogum fecere“, t. j.: „Kogar so bogovi čertili, so ga za učitelja naredili“. Pa ljubi moj! Latinci so bili pagani, in niso imeli zaumenkov o pravi ljubezni do bližnjega. — Res je, da tudi sedanji svet kaj pičlo plačuje učiteljev trud, a večje

je plačilo, ki nam ga obeta za to kerščanska vera. — Vedi pa, ljubi moj, da ima vsak stan svoje križe in nadloge; tako je naredil neskončno usmiljeni Bog, toda le k našemu pridu. So pa tudi nekteri, ki jih njihovi stan bolj žuli in tlačí, kakor druge. Kdor ni voljen in poterpežljiv pri svojih opravilih, čuti veliko več grenkosti in težav v svojem stanu. Kdor si učiteljski stan izvoli le zarad zložnega življenja, ali iz kakega drugega vzroka, ta se močno moti, in tak tudi ne more biti nikoli zadovoljen, kajti v učiteljskem stanu ima vse kaj drugega, kakor to, kar si je domišljeval. Gorjé takemu nesrečnežu! Ljubi moj! svetoval bi ti, da bereš jako podučljiva pisma, kakor sta si jih v četrtem „Tovarševem“ tečaji dva slovenska učitelja, Svetoslav in Tugoslav, dopisovala. — V imenovanih pismih Svetoslav prav lepo podučuje in tolaži Tugoslava, ki je vedno žaloval. Tako dolgo ga je podučeval, da nazadnje že poredni Tugoslav ni hotel več Svetoslavu odpisati, kar je potem Svetoslav tudi „Tovaršu“ potožil, rekši: da mu Tugoslav noče nič več odpisati, češ: „Ti in tvoji svéti pojdité rakom žvižgat! Tvoje lepe besede mi ne zašijejo sterganih žepov in ne zboljšajo mojega ubogega stana“. No, to je pa malo preveč bilo od porednega Tugoslava! Zato je pa vedno tugoval, ker ni hotel dobrih svetov svojega prijatelja poslušati, in se jih ni hotel in vedel v prid obrniti. Pregovor naš pravi: „Komur ni svetovati, mu tudi ni pomagati“. — Ti pa, predragi moj! ne posnemaj Tugoslava, temuč, ako kako dobro zerno najdeš v mojih pismih, ravnaj se po njem, in dobro si ga zapomni. Ako tako storiš, ti ne bode žal. Bodi moj prijatelj, kakor sem tudi jaz vedno

tvoj odkritoserčni

Ivan Zarnik.

Šolsko blagó.

Iz slovnice. *) Glagol. Kaj dela kósec? Kaj dela perica? Kaj je z drevesom?

Kósec kosí. Perica pére. Drevo cveté.

Kaj se je zgodilo s travo? Kaj se je zgodilo s perilom? Kaj je z drevesom?

Trava je pokošéna. Perilo je oprano. Drevo je razcvéteno.

*) Slovnica za ljudske šole bode kmali gotova.